

[Hartel.]

under Finlandskrigens sin Holdning til Kommunismen, idet Medlemmerne paa et givet Tidspunkt forlod Salen. Da havde allerede det kommunistiske Parti ved sin Stillingtagen mod Finland markeret et Standpunkt, der maatte være fremmed for, og jeg kan godt sige, maatte være forhadet af ethvert andet Menneske i Danmark, og derfor kan det, som er sket her ved Forbudet mod Partiet, kun ses som en videre Konsekvens af dette, idet de Handlinger, der har fundet Sted siden, nøjagtig har svaret til den Holdning, som det kommunistiske Parti indtog over for Finland og Finlands Forsvarskamp mod Sovjetrusland.

Endelig vil jeg have Lov til Slut at sige, at det vil ikke overraske det danske Folk, naar et saadant Forbud kommer. Man kan ikke opretholde den Tilstand, at Hundreder af unge danske Mænd tager af Sted som frivillige og kæmper mod det kommunistiske Rusland, Hovedcentralen for alle kommunistiske Partier, og der samtidig opretholdes et legalt kommunistisk Parti i det Land, hvorfra disse frivillige kommer.

Oluf Pedersen: Under de givne Forhold, og da de nuværende Tilstande er uholdbare, vil vi stemme for Lovforslaget.

Frits Clausen: Jeg kan kun udtrykke min Glæde over det Skridt, Regeringen har foretaget ved Forelæggelsen af dette Lovforslag. Ved et aabent Brev til Statsministeren af 6. ds. har jeg tydeligt tilkendegivet og begrundet mit Ønske om at faa et saadant Forbud gennemført.

Fra mit Partis Side har vi som fra ingen anden Side fulgt Kommunisternes Færd her i Landet gennem Aarene, og vi har med de for os til Raadighed staaende Midler ved enhver given Lejlighed advaret vort Folk mod deres samfundsnedbrydende og folkeødelæggende Bestræbelser, og navnlig har vi gjort det, hvor disse Bestræbelser stod i Forbindelse med internationale kommunistiske Agenteres Færd, som der er blevet fremdraget Eksempler paa af den højtærede Justitsminister i hans Forelæggelsestale. Jeg kan nævne, at det er os, der som de første her i Landet har afsløret hele det underjordiske Sabotagearbejde, som først nu er kommet til almindeligt Kendskab herhjemme, og som i disse Dage optager den svenske Offentlighed saa stærkt.

Efter de Afsløringer, som den danske Presse for nylig bragte i Forbindelse med den store Proces mod de mest fremtrædende kommunistiske Elementer, kunde man have

forventet, at et Forbud mod dette Parti var fremkommet noget før. Naar man sammenligner de Afsløringer, der blev bragt i den hjemlige Presse, og de Kommentarer, der blev knyttet dertil, med den Maade, hvorpaa den svenske Presse i disse Dage behandler samme Emne, maa man fæstne sig ved den Kendsgerning, at den svenske Presse straks har krævet det Forbud gennemført, som den danske Regering først nu har besluttet sig til at forelægge Rigsdagen. De svenske Afsløringer af de kommunistiske Sabotagehandlinger er kommet nogle Uger senere end Afsløringerne herhjemme; men den svenske Presse har trods dette rejst Kravet om Forbud mod det kommunistiske Parti, før vor hjemlige Presse har turdet tage Spørgsmaalet op i en saa klar og tydelig Form.

Eftersom Regeringen allerede har afbrudt den diplomatiske Forbindelse med Sovjetunionen, inden disse Afsløringer forelaa, kan man ikke tænke sig, at det var særlige udenrigspolitiske Hensyn, som har bevirket, at man herhjemme er kommet saa sent ind paa Spørgsmaalet. Jeg tager vist ikke fejl, naar jeg gaar ud fra, at Grunden til denne sene Tagen-Standpunkt ligger langt dybere, idet den sikkert maa søges i den Kendsgerning, at det, der sker i Dag, er, at et Parlament vedtager at forbyde et paa Grundlag af de af dette Parlament vedtagne Love lovligt opstaaet Parti, at det i Virkeligheden er den i Samlingsregeringen siddende Anden Internationale, der forbyder Tredie Internationale.

Jeg forstaar udmærket den Ironi, der ligger i denne Sætning, men det er desværre en tragisk Ironi, naar man betænker, at der i Virkeligheden ikke er nogen Væsensforskel mellem Anden og Tredie Internationale, men at de begge hviler paa samme marxistiske Doktrin, og at det maaske ikke er helt umuligt at paavise, hvorledes Traadene fra visse Sabotagehandlinger udførende Kræfter løber sammen i begge de to marxistiske Lejre. Jeg vil ved denne Lejlighed indskrænke mig til at henvise til det Samarbejde, der fandt Sted under den spanske Borgerkrig. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg ganske kort citere, hvad Regeringsbladet „Social-Demokraten“ skrev den 11. Januar 1938 i stort Udstyr paa Forsiden om de 15 danske Spanien-Frivilliges Hjemkomst:

„Men han“ — det vil sige Sekretær Robert Nielsen — „var ikke alene om at byde dem velkommen. Bestyrelsen for Sømandenes Forbund med Chr. Borgland i Spidsen, Hegner og Rikard Jensen